

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Ławnicy: T. T., L. Z.

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 31.05.2017 r. we Wrocławiu

połączonych spraw z powództwa: **J. P.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. we W.**

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem

oraz przeciwko: **(...) sp. z o.o. sp. k. we W.**

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 2775 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo wobec (...) sp. z o.o. we W. oddala;

III. wyrokowi w pkt.I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 925 zł;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje stronie pozwanej (...) sp. z o.o. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 47 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

VI. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. sp. k. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 17.132,46 zł (siedemnaście tysięcy sto trzydzieści dwa złote czterdzieści sześć groszy) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

VII. w pozostałym zakresie powództwo wobec (...) sp. z o.o. s.k. we W. oddala;

VIII. wyrokowi w pkt.VI nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5710,82 zł;

IX. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. s.k. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

X. nakazuje stronie pozwanej (...) sp. z o.o. s.k. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 857 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2016 r. (data stempla pocztowego) powódka J. P. odwołała się od wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego przez stronę pozwaną, (...) Sp. z o.o. we W., i wniosła o orzeczenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę, przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych warunkach, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 2 775 zł oraz kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 1 – 7).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powódka wskazała, że w pozwanej spółce była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 4 stycznia 2010 r. na stanowisku głównego księgowego za wynagrodzeniem miesięcznym wynoszącym 925 zł. W dniu 28 stycznia 2016 r. pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę, a okres wypowiedzenia upływał z dniem 30 kwietnia 2016 r.

Odnosząc się do treści wypowiedzenia i wskazanej w nim przyczyny (narażenie pracodawcy na straty finansowe oraz negatywny wpływ na wizerunek firmy w ocenie pracowników, co wpłynęło na utratę zaufania) powódka wskazała, że nie czyni ono zadość wymaganiom konkretności i transparentności, a ponadto jest nierzeczywiste i fikcyjne. Powódka dodała, że przedstawiona przyczyna wypowiedzenia nie znajduje swojego odzwierciedlenia w obiektywnie weryfikowalnych okolicznościach faktycznych, a ponadto paradoksem jest, że pracodawca, który rzekomo utracił do powódki zaufanie, przez trzymiesięczny okres wypowiedzenia pozostawia ją na stanowisku głównej księgowej. Względem tezy o negatywnym wpływie na wizerunek firmy w ocenie pracowników powódka podniosła, że jest jedynym pracownikiem pozwanej spółki.

Sprawa z powyższego powództwa została zarejestrowana w repertorium tut. Sądu pod sygn. akt **X P 104/16**.

Pozwem z dnia 4 lutego 2016 r. (data stempla pocztowego) powódka J. P. odwołała się od wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego przez stronę pozwaną (...) Sp. z o.o. Sp. k. we W., i wniosła o orzeczenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę, przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych warunkach, zasądzenie od strony pozwanej kwoty 17 132,46 zł oraz kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 16 – 21).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powódka wskazała, że w pozwanej spółce była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 sierpnia 2006 r. na stanowisku głównego księgowego za wynagrodzeniem miesięcznym wynoszącym 5 710,82 zł. W dniu 28 stycznia 2016 r. pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę, a okres wypowiedzenia upływał z dniem 30 kwietnia 2016 r.

Ponieważ oświadczenie strony pozwanej (...) Sp. z o.o. Sp. k. we W. było w swojej treści identyczne z oświadczeniem (...) Sp. z o.o. we W., powódka na poparcie swojego stanowiska w dalszej kolejności podniosła argumentację analogiczną jak w sprawie o sygn. akt X P 104/16.

Sprawa z powyższego powództwa została zarejestrowana w repertorium tut. Sądu pod sygn. akt **X P 105/16**.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 24 lutego 2016 r. sprawa o sygn. akt X P 105/16 została połączona do wspólnego prowadzenia do sprawy o sygn. akt X P 104/16 (k. 15).

W odpowiedziach na pozwy strona pozwana ad 1 – (...) Sp. z o.o. we W. oraz strona pozwana ad 2 – (...) Sp. z o.o. Sp. k. we W. wniosły o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz stron pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych (k. 41 – 45, 66 – 69).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie strony pozwane wskazały, że złożone przez nie oświadczenia z dnia 28 stycznia 2016 r. o wypowiedzeniu umów o pracę były w pełni skuteczne i zgodne z przepisami prawa pracy, a ponadto zawierały wskazanie przyczyny uzasadniającej takiej wypowiedzenie (utrata zaufania do pracownika). Strony pozwane wyjaśniły, że powódka była równolegle zatrudniona w dwóch spółkach ściśle ze sobą powiązanych organizacyjnie i kapitałowo ((...) Sp. z o.o. jest jedynym komplementariuszem (...) Sp. z o.o. Sp. k.). Powódka świadczyła pracę na rzecz obydwu spółek, z tym że większość jej obowiązków zawodowych dotyczyła (...) Sp. z o.o. Sp. k. Biorąc pod

uwagę tak ściśle powiązania między spółkami, rzetelność i prawidłowość wykonywania przez powódkę obowiązków pracowniczym u pozwanej ad 2 rzutowała bezpośrednio na ocenę pracodawcy w zakresie zasadności kontynuowania zatrudnienia powódki u pozwanej ad 1.

Odnosząc się do utraty zaufania powódki u stron pozwanych spółki wskazały, że spowodowane ono zostało takimi zachowaniami powódki, jak m.in.: niewłaściwe zaksięgowanie uiszczonych na rzecz kontrahenta S. zaliczki w kwocie ok. 6 000 zł, co wprowadziło pozwaną ad 2 w błąd i naraziło na dwukrotne uiszczenie tej samej kwoty; błędne sporządzenie w programie Płatnik umowy o pracę pracownicy M. S. (1) oraz wypowiedzenia, co spowodowało odpowiedzialność finansową pozwanej ad 2 w sprawie toczącej się przed sądem pracy; niewyegzekwowanie należności z faktur korygujących od roku 2008; kwestionowanie poleceń otrzymywanych od przełożonych; przekazywanie przez powódkę współpracownikom informacji o złej sytuacji finansowej spółki, co doprowadziło do odejścia z pracy wielu cenionych pracowników.

Na rozprawie w dniu 12 października 2016 r. powódka zmodyfikowała żądania pozwów wskazując, że w miejsce przywrócenia do pracy wnosi o zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umów o pracę, w kwocie 2 775 zł od pozwanej ad 1 i 17 132,46 zł od pozwanej ad 2 (k. 125).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana ad 1 prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Wspólnikami pozwanej ad 1 są V. S. oraz M. S. (2), który jest jednocześnie samoistnym prokurentem pozwanej ad 1.

Przedmiotem działalności pozwanej ad 1 jest m.in. produkcja obuwia, handel detaliczny i hurtowy.

Pozwana ad 2 prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki komandytowej pod firmą (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą we W.. Komandytariuszami pozwanej ad 2 są M. S. (2) i V. S., a komplementariuszem, który reprezentuje spółkę – (...) Sp. z o.o. we W..

Przedmiotem działalności pozwanej ad 2 jest m.in. handel detaliczny i hurtowy, produkcja mebli, roboty budowlane specjalistyczne, transport drogowy i wodny towarów, działalność usługowa w zakresie informacji, reklama, badanie rynku i opinii publicznej, wynajem i dzierżawa czy działalność związana z administracyjną obsługą biura.

Dowód: Odpis KRS pozwanej ad 1(k. 47 – 52)

Odpis KRS pozwanej ad 2 (k. 98 – 104)

Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Zeznania świadka M. S. (2) (k. 146, 147, 165; płyta CD)

Powódka J. P. została zatrudniona w (...) Sp. z o.o. we W. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 4 stycznia 2010 r. na stanowisku głównej księgowej w wymiarze 4/8 etatu.

W (...) Sp. z o.o. Sp. k. we W. powódka została zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 1 sierpnia 2006 r. na stanowisku głównej księgowej w pełnym wymiarze czasu pracy.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki u pozwanej ad 1 wynosiło 925 zł brutto (664,34 zł netto), zaś u pozwanej ad 2 – 5 710,82 zł brutto (4 045,35 zł netto).

Dowód: Akta osobowe powódki dot. zatrudnienia u pozwanej ad 1 (w załączeniu do akt sprawy), w tym:

- umowa o pracę z dn. 04.01.2010 r.;

- zmiana warunków umowy o pracę z dn. 01.01.2016 r.

Akta osobowe powódki dot. zatrudnienia u pozwanej ad 2 (w załączeniu do akt sprawy), w tym:

- umowa o pracę z dn. 01.08.2006 r.;
- zmiana warunków umowy o pracę z dn. 01.10.2008 r.

Zaświadczenie o wynagrodzeniu u pozwanej ad 1 (k. 70)

Zaświadczenie o wynagrodzeniu u pozwanej ad 2 (k. 53)

W 2014 r. pracownica kadr pozwanej ad 2, M. B., otrzymała od pozwanej ad 2 wypowiedzenie umowy o pracę. Pozwana ad 2 nie zdecydowała się na zatrudnienie nowego pracownika w jej miejsce, lecz podzieliła zakres obowiązków pracownika kadr między cztery osoby, w tym powódkę. W wyniku podziału obowiązków powódce przypadła obsługa programu Płatnik, który służy m.in. do generowania, na podstawie wprowadzonych do programu danych, dokumentów kadrowych takich jak umowy o pracę, wypowiedzenia itp.

Pozostałe osoby, na które podzielono obowiązki związane z obsługą kadrową pozwanej ad 2, zajmowały się wypłatą wynagrodzeń (A. G.) oraz analizą i kontrolą grafików pracowników sklepu (A. B.). Część obowiązków kadrowych przypadła także A. S. (1).

Powódka nie posiada wykształcenia i kwalifikacji pracownika kadr, czego pracodawca był świadomy. Nie została także w tym zakresie przeszkolona.

Dowód: Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Zeznania świadka A. B. (k. 90, 91; płyta CD)

Zeznania świadka A. G. (k. 125 – 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (1) (k. 127; płyta CD)

Pozwanej ad 2 zdarzało się opłacać wystawione przez kontrahentów faktury z opóźnieniem, jednakże każde takie opóźnienie płatności było uprzednio uzgodnione z kontrahentem.

Pracownicy pozwanej ad 2 byli świadomi opóźnień w płatnościach. Opóźnienia te były powszechną wiedzą wśród pracowników pozwanej ad 2, a także wśród kontrahentów spółki.

Dowód: Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Zeznania świadka A. B. (k. 90, 91; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (1) (k. 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (2) (k. 128; płyta CD)

W styczniu 2016 r. jeden z kontrahentów (...) Sp. z o.o. Sp. k., firma (...), zażądał od pozwanej ad 2 zapłaty pełnej kwoty za dostawę, pomijając fakt, że uprzednio pozwana ad 2 uiszczyła już ok. 6 000 zł zaliczki na poczet dostawy.

Ostatecznie osoba kontaktowa ze strony firmy (...) potwierdziła telefonicznie, że faktura końcowa będzie pomniejszona o uiszczoną zaliczkę.

O wyjaśnienie sprawy V. S. prosiła A. G. i E. T., nie zaś powódkę.

Dowód: Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Zeznania świadka A. B. (k. 90, 91; płyta CD)

Zeznania świadka A. G. (k. 125 – 127; płyta CD)

Zeznania świadka E. T. (k. 128, 129; płyta CD)

Zeznania świadka M. S. (2) (k. 146, 147, 165; płyta CD)

W 2016 r. u pozwanej ad 2 ujawniono różnice w saldach, wynikające m.in. ze zwrotów bądź reklamacji towarów i braku odnośnych faktur korygujących za ostatnie dwa lata.

Dowód: Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Procedura reklamacji bądź zwrotu towaru wyglądała w ten sposób, że reklamacje i zwroty były przekazywane do kontrahenta pozwanej ad 2, który ustosunkowując się do reklamacji/zwrotu bądź ich nie uznawał, bądź też uznawał, i wówczas obowiązany był do wystawienia faktury korygującej na rzecz pozwanej ad 2. Procesem reklamacji zajmowała się A. S. (2), a wprowadzaniem korekt faktur do systemu – A. G..

Dowód : Zeznania świadka A. G. (k. 125 – 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (1) (k. 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (2) (k. 128; płyta CD)

Zeznania świadka E. T. (k. 128, 129; płyta CD)

Analizę teczek akt osobowych pracownicy pozwanej ad 2, M. S. (1), V. S. poleciła A. B., która następnie zleciła powyższą czynność powódce. Powódka dokument wypowiedzenia wygenerowała za pośrednictwem programu Płatnik.

Okres wypowiedzenia M. S. (1) został w dokumencie wypowiedzenia ustalony na dwa tygodnie, podczas gdy winien on wynosi 3 miesiące. Z powyższego tytułu na rzecz M. S. (1) zasądzone zostało przez sąd pracy odszkodowanie od (...) Sp. z o.o. Sp. k. Niewłaściwa długość okresu wypowiedzenia wynikała z faktu, iż M. S. (1) zatrudniona była w oparciu o więcej niż trzy kolejne umowy o pracę na czas określony, a okres wypowiedzenia ustalony został jak dla umowy o pracę na czas określony, zamiast jak dla umowy o pracę na czas nieokreślony.

Umowy o pracę na czas określony były z M. S. (1) zawierane jeszcze w okresie zatrudnienia M. B..

Dowód: Zeznania świadka V. S. (k. 89, 90; płyta CD)

Zeznania świadka A. B. (k. 90, 91; płyta CD)

Zeznania świadka A. G. (k. 125 – 127; płyta CD)

Zeznania świadka E. T. (k. 128, 129; płyta CD)

Zeznania świadka M. S. (2) (k. 146, 147, 165; płyta CD)

Do zakresu obowiązków powódki nie należały czynności związane z obsługą stanów magazynowych. Powódka miała wgląd do magazynu, ale nie miała wpływu na jego stan. W szczególności powódka nie zajmowała się obsługą reklamacji ani zwrotów towaru i związanymi z tymi czynnościami dokumentami.

Dowód: Zeznania świadka A. G. (k. 125 – 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (1) (k. 127; płyta CD)

Zeznania świadka A. S. (2) (k. 128; płyta CD)

Zeznania świadka E. T. (k. 128, 129; płyta CD)

Od dnia 4 kwietnia 2016 r. na stanowisku głównej księgowej w obu spółkach zatrudniona jest E. P..

Dowód: Zeznania świadka E. P. (k. 144, 145; płyta CD)

Kwestię rozwiązania stosunku pracy z powódką V. S. i M. S. (2) konsultowali z M. S. (3) – radcą prawnym i jednocześnie synową państwa S..

Dowód: Zeznania świadka M. S. (3) (k. 145; płyta CD)

Oświadczeniami z dnia 28 stycznia 2016 r. obie strony pozwane wypowiedziały umowy o pracę, jakie łączyły pozwane spółki z powódką. Jako przyczynę wypowiedzenia w obu przypadkach wskazano narażenie pracodawcy na straty finansowe oraz negatywny wpływ na wizerunek firmy w ocenie pracowników, co wpłynęło na utratę zaufania.

Dowód: Oświadczenie pozwanej ad 1 i ad 2 z dn. 28.01.2016 r. (w aktach osobowych powódki dot. pozwanej ad 1 i ad 2 – w załączeniu do akt sprawy)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zarówno powództwo przeciwko pozwanej ad 1, jak i przeciwko pozwanej ad 2, zasługiwały na uwzględnienie jako zasadne.

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwów powódka domagała się w niniejszej sprawie zasądzenia tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę od strony pozwanej ad 1 kwoty 2 775 zł, a od strony pozwanej ad 2 kwoty 17 132,46 zł. Strona pozwana ad 1 i ad 2 wnosili o oddalenie powództw w całości.

Podstawę materialną roszczeń powódki stanowi art. 45 § 1 Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownik, który uważa, że wypowiedzenie mu umowy o pracę na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu tych umów, może domagać się przed sądem pracy orzeczenia o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (art. 47¹ k.p.).

Celem postępowania w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy strony pozwane dokonując wypowiedzenia powódce stosunków pracy, uczyniły to w sposób prawidłowy, dochowując wymogów formalnych, i czy wskazane w wypowiedzeniach przyczyny rozwiązania stosunków pracy łączących powódkę z pozwaną ad 1 i ad 2 były konkretne, jasne, zrozumiałe dla powódki i rzeczywiste.

Sąd zważył w pierwszej kolejności, że strony pozwane jedynie częściowo dochowały przewidzianych prawem wymogów formalnych, dotyczących wypowiedzania umów o pracę na czas nieokreślony. Oświadczenia pracodawców zostały złożone w formie pisemnej, do czego zobowiązuje art. 30 § 3 k.p., a ponadto zawierały pouczenie o przysługującym powódce prawie odwołania do sądu pracy. Nie zostały także naruszone przepisy o szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem.

W świetle art. 30 § 4 Kodeksu pracy w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Podana przez pracodawcę w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyna jest rozpatrywana przez sąd pracy w dwóch aspektach. Po pierwsze, sąd pracy winien ustalić, czy wskazana przyczyna była rzeczywista i konkretna.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2000 r. (I PKN 641/99, OSNP 2001/20/618, Pr.Pracy 2001/1/33) naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, iż przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia ma umożliwić mu dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści – odszkodowania lub przywrócenia do pracy (zob. wyrok SN z dnia 1 października 1997r., I PKN 315/97, OSNP 1998/14/427).

Z kolei w wyroku z dnia 13 października 1999 r. (I PKN 304/99, OSNAPiUS 2001, nr 4, poz. 118) Sąd Najwyższy wskazał, że podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nierzeczywistej, nieprawdziwej) jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie w pojęciu art. 30 § 4 k.p. Brak wskazania przyczyny jest natomiast naruszeniem przepisów prawa, co skutkuje niezgodnością wypowiedzenia z prawem.

Po ustaleniu, że wskazana przez pracodawcę przyczyna jest rzeczywista i konkretna, sąd pracy winien zbadać, czy przyczyna ta jest ponadto uzasadniona, tj. czy istniały racjonalne przesłanki do wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę. Wypowiedzenie może być bowiem uznane za nieskuteczne również wówczas, gdy nie jest ono uwarunkowane ani potrzebami pracodawcy ani okolicznościami dotyczącymi osoby pracownika.

W niniejszej sprawie strony pozwane swoje oświadczenia o wypowiedzeniu powódce umów o pracę skonstruowały w ten sam sposób - powołując się na dokładnie tę samą przyczynę, uzasadniającą ich zdaniem rozwiązanie obu stosunków pracy. Pozwane spółki wskazały, że przyczyną wypowiedzenia umów o pracę z powódka J. P. jest narażenie pracodawcy na straty finansowe oraz negatywny wpływ na wizerunek firmy w ocenie pracowników, co wpłynęło na utratę zaufania do powódki.

W ocenie Sądu Rejonowego w oświadczeniach pracodawców o wypowiedzeniu zawartych z powódką umów o pracę nie została precyzyjnie wskazana ani jedna konkretna okoliczność, która uzasadniałaby podjętą przez pracodawców decyzję, i która jednocześnie mogłaby zostać przez powódkę odniesiona do określonego zdarzenia. Pozwane spółki umotywowały swoje oświadczenia w sposób zdecydowanie zbyt ogólny, niedookreślony. Podkreślić należy, że oceny przyczyn wypowiedzenia wskazanych przez pracodawcę pod kątem ich należytego skonkretyzowania należy dokonywać z perspektywy adresata, tj. pracownika. To pracownik ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca dokonał wypowiedzenia umowy o pracę. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997r. (I PKN 315/97 OSNP 1998/17/501), ma umożliwić mu dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym, zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści (odszkodowania lub przywrócenia do pracy).

W ocenie Sądu Rejonowego strony pozwane odnosząc się do bliżej nieokreślonych strat finansowych, na jakie miały zostać narażone spółki wskutek działań powódki, a także do negatywnego wpływu na wizerunek firmy w ocenie pracowników, bez sprecyzowania jakie zachowania powódki ten negatywny wpływ miały wywrzeć, a także na ocenie jakich pracowników pozwane spółki bazują – nie umożliwiły powódce dokonania racjonalnej oceny, czy przyczyna, na którą powołały się strony pozwane w istocie istnieje, a tym samym czy zasadne jest zaskarżenie czynności prawnej pracodawców do sądu pracy.

Sąd zważył, że w przypadku stanowiska pracy zajmowanego przez powódkę, a więc stanowiska głównej księgowej, określenie przez pracodawcę konkretnych, umieszczonych w miejscu i czasie działań bądź zaniechań

pracownika, które narażają pracodawcę na straty finansowe, nie było związane z nadmiernymi trudnościami po stronie pracodawcy. Powyższa konstatacja odnosi się także do możliwości wskazania konkretnego pracownika (pracowników), u którego powódka wywołała negatywny wizerunek firmy. Pracodawca winien więc jednoznacznie sprecyzować, jakie zachowania powódki doprowadziły do narażenia spółki na straty finansowe, jaka jest wysokość strat, na które spółka jest narażona, w jaki sposób powódka wpływa na negatywną ocenę firmy u pracowników, a także o jakich pracownikach chodzi.

W doktrynie prawa pracy wskazuje się, że przyczyna wypowiedzenia może być sformułowana w piśmie pracodawcy w sposób ogólny, ale tylko wtedy, jeżeli okoliczności zakończenia stosunku pracy są znane pracownikowi bądź wynikają z innych dokumentów (L. Florek (red.), Kodeks pracy. Komentarz, wyd. 6, LEX). Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 26 marca 1998 r. (sygn. akt I PKN 538/97, OSNAPiUS 1999, nr 3, poz. 86) Sąd Najwyższy zważył, że wskazanie w piśmie wypowiadającym pracownikowi umowę o pracę utraty zaufania pracodawcy do pracownika wystarczająco konkretyzuje tę przyczynę, ale tylko w kontekście znanych pracownikowi zarzutów, postawionych mu wcześniej przez pracodawcę.

Powszechnie przyjmuje się także, że podanie przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę nie może ograniczać się do powtórzenia zwrotów ustawowych lub przytoczenia zwrotów nadmiernie ogólnych.

W ocenie Sądu przyczyna wskazana powódce w wypowiedzeniach jest lapidarna i ogólnikowa, a tym samym – niekonkretna. Dopiero w trakcie niniejszego postępowania strony pozwane sprecyzowały zarzuty, jakie, zgodnie z twierdzeniem pozwanych, zaważyły na podjęciu przez pracodawców decyzji o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę. Wśród zarzutów tych znalazły się takie okoliczności jak nieprawidłowe ustalenie okresu wypowiedzenia byłej pracownicy, przekazywanie informacji o kondycji finansowej spółek pracownikom i dostawcom, nierozliczenie wypłaconej kontrahentowi, firmie (...), zaliczki, brak wystawionych i opłaconych przez kontrahentów faktur korygujących. Jak ustalił Sąd, o przedmiotowych zastrzeżeniach powódka powzięła wiedzę dopiero z treści odpowiedzi na pozew oraz zeznań świadków.

Jedynie zastrzeżenia pozwanych w związku z nieprawidłowym ustaleniem okresu wypowiedzenia byłej pracownicy M. S. (1) były znane powódce, sprawa była bowiem poruszana między powódką a jej przełożonymi jeszcze w okresie zatrudnienia powódki. Po pierwsze jednak ani z treści wypowiedzenia umów o pracę, ani z okoliczności towarzyszących wręczaniu powódce oświadczeń pracodawców nie wynika, by przyczyną wypowiedzenia była właśnie ta konkretna sprawa. Po wtóre zaś przyczyna ta – nawet gdyby była konkretnie wskazana w wypowiedzeniach – nie mogłaby uzasadniać zdaniem Sądu rozwiązania umowy za wypowiedzeniem z winy powódki. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił bowiem na jednoznaczne ustalenie, że zadaniem powódki było jedynie wygenerowanie wypowiedzenia z programu komputerowego, w oparciu o wprowadzone do tego programu przez innych pracowników dane. Powódka ani nie stworzyła błędnej umowy o pracę (trzeciej umowy na czas określony) ani jej nie weryfikowała, nie miała bowiem do tego kompetencji. Zeznania świadków, jakoby wyraźnie i jednoznacznie powierzono powódce dokładne przejrzanie akt osobowych M. S. (1) przed wygenerowaniem wypowiedzenia Sąd –wobec sprzeczności w wersjach świadków – uznał za niewiarygodne. Powódka zdecydowanie zaprzeczyła, by takie polecenie otrzymała, świadkowie zaś niekonsekwentnie i w sposób sprzeczny zeznawali na temat okoliczności, w jakich takie polecenie miałyby zostać powódce przekazane i przez kogo.

Strony pozwane nie wykazały w toku postępowania, by pozostałe zarzuty pracodawców co do pracy powódki, które zostały podniesione w toku niniejszego postępowania, były powódce w ogóle uprzednio znane, a w szczególności – by powódka była świadoma w momencie otrzymania od pracodawców wypowiedzenia umowy o pracę, że stanowią one powód rozwiązania umów o pracę. Dowodem na powyższą okoliczność nie mogą być wyłącznie zeznania świadka M. S. (2), który wskazywał, że wręczając powódce wypowiedzenia tłumaczył powódce precyzyjnie, jakie są przyczyny decyzji pracodawców, bowiem zeznania tego świadka nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a powódka twierdzeniom świadka jednoznacznie zaprzecza.

Jak się przyjmuje, już z samego oświadczenia pracodawcy musi wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy. Dalsza konkretyzacja i uzupełnianie przyczyny wypowiedzenia mogą służyć pełniejszemu uzasadnieniu wypowiedzenia, nie mogą jednak usunąć wadliwości (niekonkretności) określenia jego przyczyny w oświadczeniu o wypowiedzeniu. Późniejsze powoływanie się przez pracodawcę w trakcie procesu na inne przesłanki należy uznać za spóźnione i niedopuszczalne (zob. wyrok SN z 8 stycznia 2007 r., I PK 175/06, niepubl.). Należy podkreślić, że brak precyzyjnego, zrozumiałego i odpowiadającego prawu wskazania pracownikowi przyczyny wypowiedzenia stanowi konstrukcyjną wadę wypowiedzenia umowy o pracę i prowadzi do usprawiedliwionego wniosku, że tak dokonane wypowiedzenie narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę (zob. wyrok SN z 24 października 2007 r., I PK 116/07, niepubl.).

W rezultacie pracodawca nie może uzupełnić braku wskazania konkretnej przyczyny po wniesieniu przez pracownika powództwa do sądu pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. akt I PK 177/07, LEX nr 448827), jak to uczyniły w niniejszym postępowaniu strony pozwane.

Podkreślić należy, że ciężar dowodu w zakresie wykazania, że pracownik, któremu wręczono oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawierające przyczynę wypowiedzenia sformułowaną w sposób tak ogólnikowy jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wiedział co leży u podstaw podjętej przez pracodawcę decyzji, spoczywa na pracodawcy. To pracodawca winien niezbicie wykazać, że istniały konkretne zdarzenia, które w przedmiotowej sprawie pracodawca nazwał narażeniem na straty finansowe i wpływaniem na negatywną ocenę firmy u pracowników. Dopiero w drugiej kolejności pracodawca powinien wykazać, że zarzuty, na które się powołał, były prawdziwe.

Już z tej tylko przyczyny, potwierdzonej przez zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zgodnie z którą powódka w momencie, w którym otrzymała od pracodawców wypowiedzenia umów o pracę nie wiedziała, czym podyktowana jest decyzja pracodawców, czyni wypowiedzenia z dnia 28 stycznia 2016 r. niezgodnymi z prawem.

Co się zaś tyczy rzeczywistości skonkretyzowanych w niniejszym postępowaniu przez pracodawców przyczyn dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę Sąd zważył, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie wykazało, by w okresie poprzedzającym wypowiedzenie umowy o pracę powódka dopuściła się jakichkolwiek nieprawidłowości w zakresie wykonywanych obowiązków zawodowych.

Odnosząc się do jedynej wiadomej powódce okoliczności, która była przedmiotem zarzutu ze strony pracodawców jeszcze w okresie zatrudnienia, tj. nieprawidłowego ustalenia okresu wypowiedzenia byłej pracownicy pozwanej ad 2, M. S. (1), ponownie podkreślić należy, że nieprawidłowości w tym przedmiocie nie były zawinione przez powódkę. Jak wyżej wskazano, po zakończeniu stosunku pracy pozwanej ad 2 z pracownicą zajmującą się obsługą kadrową pozwanych spółek, obowiązki zwolnionej pracownicy zostały rozdzielone między czterech pracowników pozwanej ad 2, w tym powódkę. Podkreślenia wymaga jednak, czego strony pozwane miały świadomość, iż powódka nie posiadała odpowiedniego wykształcenia do pracy związanej z obsługą kadrową, nie została także w tym kierunku przeszkolona ani doszkolona. Biorąc pod uwagę fakt, iż do zawarcia kolejnych terminowych umów o pracę z M. S. (1) doszło jeszcze w okresie, kiedy zatrudniona była w pozwanej ad 2 pracownica kadr, powódka nie miała żadnego wpływu na prawidłowość wyboru rodzaju umów o pracę zawieranych z M. S. (1), a także, z uwagi na brak odpowiedniego wykształcenia i przeszkolenia, nie miała podstaw by przewidzieć ewentualne nieprawidłowości w tym zakresie. Ponadto strona pozwana ad 2 nie zdołała wykazać ponad wszelką wątpliwość faktu wydania powódce polecenia sprawdzenia akt osobowych pracownicy M. S. (1) przed sporządzeniem wypowiedzenia, właśnie pod kątem analizy długości okresu wypowiedzenia i prawidłowości poprzednio zawieranych terminowych umów o pracę. Dowodem na powyższą okoliczność nie mogą być w szczególności zeznania świadka M. S. (2), który co prawda wskazywał, że był obecny przy rozmowie, w trakcie której V. S. miała wydać powódce polecenie, o którym mowa wyżej, to jednak sama V. S. zeznała przed tut. Sądem, że polecenie analizy akt osobowych wydała A. B., a dopiero ta zleciła zajęcie się kwestią sporządzenia wypowiedzenia umowy o pracę M. S. (1) powódce. Zeznania M. S. (2) stoją zatem w sprzeczności z treścią wyjaśnień V. S., co nakazuje Sądowi poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Nie można stracić z pola widzenia także i tego, że w wyniku podziału obowiązków kadrowych powódce przypadła przede wszystkim obsługa programu Płatnik, który to program generuje dokumenty kadrowe, w tym dokumenty wypowiedzenia umów o pracę, na podstawie

danych w nim zgromadzonych. Do obowiązków powódki należało więc wygenerowanie odpowiedniego dokumentu, co jest czynnością techniczną, a nie merytoryczną i związaną z oceną prawidłowości i zgodności z prawem toku zatrudnienia pracownika.

Za nieprawidłowe ustalenie długości okresu wypowiedzenia pracownicy M. S. (1) i wynikającą stąd odpowiedzialność finansową pozwanej ad 2 w żaden sposób winy nie ponosiła powódka. Tym samym jedyna znana powódce okoliczność, która mogłaby stanowić przyczynę wypowiedzenia umów o pracę, okazała się przyczyną nierzeczywistą i nieuzasadniającą podjętych przez pracodawców decyzji.

Strony pozwane nie zdołały także uczynić zadość spoczywającemu na nich ciężarowi dowodu co do rzeczywistości i zasadności pozostałych sprecyzowanych dopiero w toku niniejszego postępowania zarzutów pod adresem powódki. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika po pierwsze w sposób niebudzący wątpliwości, by faktycznie doszło do zaksięgowania uiszczonej na rzecz firmy (...) zaliczki na niewłaściwym rachunku pozwanej ad 2, a także by za ewentualne nieprawidłowości w tym zakresie odpowiadała powódka. Co znamienne, o wyjaśnienie kwestii przedmiotowej zaliczki w okresie zatrudnienia powódki proszona była A. G. i E. T., a nie powódka.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie potwierdziło także, by to powódka była odpowiedzialna za nieskładanie przez kontrahentów faktur korygujących i wynikające z tej przyczyny niezgodności w saldzie spółek, a także by z winy powódki doszło do problemów ze stanami magazynowymi. Przeciwnie, z zeznań świadków A. G., A. S. (1), A. S. (2) i E. T. wynika jednoznacznie, że powódka nie odpowiadała w żaden sposób za procedurę reklamacji i zwrotów, które to procedury były związane z fakturami korygującymi (procesem reklamacji zajmowała się A. S. (2), a wprowadzaniem korekt faktur do systemu – A. G.), a także że powódka, choć miała co prawda wgląd do magazynu, to jednak nie mogła wpływać na jego stan.

Odnośnie zarzutu wpływania na negatywną ocenę firmy przez pracowników i dostawców podkreślić należy, że z ustaleń poczynionych przez Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wiedza o trudnej sytuacji finansowej pozwanej ad 2 była powszechnie dostępna, nie tylko wśród pracowników obu pozwanych, ale także wśród dostawców i innych kontrahentów. Przeciwnie okoliczności strony pozwane nie zdołały wykazać. Dowodem na powyższą okoliczność nie mogą być w szczególności zeznania świadka D. S., którego wiedza na temat rzekomo nieprawidłowego wykonywania obowiązków służbowych przez powódkę i przedstawiania pracodawcy w negatywnym świetle opierała się tylko na tym, co świadek zasłyszał. Świadek nie potrafił przy tym wskazać nazwy choć jednego kontrahenta pozwanych spółek, który miałby uzyskać od powódki wiedzę o niewypłacalności spółki i w oparciu o tę informację podjąć decyzję co do dalszej współpracy z pozwanymi spółkami.

Nie potwierdziły się także w toku postępowania zarzuty niewykonywania przez powódkę poleceń wydawanych przez pracodawców czy też aroganckiego i nieeleganckiego zachowania powódki w stosunku do przełożonych. Co znamienne, negatywny obraz powódki jako pracownika rysował się wyłącznie na podstawie zeznań świadków, którzy są ściśle związani z pozwanymi spółkami, a więc świadka V. S., M. S. (2) czy A. B., jak również świadków, których wiedza opiera się na tym, co usłyszeli bądź co zostało im przekazane przez osoby związane z pozwanymi spółkami, tj. świadków D. S. i E. P.. Powyższe nie prowadzi oczywiście do automatycznego pozbawienia zeznań wskazanych świadków jakiegokolwiek mocy dowodowej, jednakże nakazuje Sądowi oceniać wiarygodność zeznań świadków w sposób szczególnie ostrożny i wnikliwy. Tak przeprowadzona ocena zeznań powołanych wyżej świadków i skonfrontowanie treści złożonych przez nich wyjaśnień z treścią zeznań pozostałych słuchanych w niniejszej sprawie świadków, którzy przedstawiali osobę powódki jako pracownika w sposób zupełnie odmienny nie pozwoliły Sądowi ustalić, iż powódka w istocie zachowywała się wobec pracodawców w sposób naganny.

Przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Rejonowy miał na uwadze utrwalony już w doktrynie i orzecznictwie prawa pracy pogląd, zgodnie z którym rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem jest podstawowym sposobem zakończenia stosunku pracy, a przyczyna wypowiedzenia nie musi mieć nadzwyczajnej doniosłości ani wagi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1979 r., sygn. akt I PRN 32/79, LEX nr 14491; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1996 r., sygn. akt I PRN 69/96, OSNAPIUS 1997, nr 10, poz. 163; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4

grudnia 1997 r., sygn. akt I PKN 419/97, LEX nr 33895). Sąd Rejonowy w pełni podziela pogląd, pracodawca ma prawo do swobodnego doboru kadry pracowniczej i jeśli uzna, że dana osoba nie spełnia jego oczekiwań, a oczekiwania te może spełnić inny bądź nowy pracownik – wówczas wypowiedzenie umowy o pracę będzie uzasadnione. Przypomnieć należy jednak, że powyższe nie zwalnia pracodawcy z obowiązku spełnienia wskazanych w ustawie obowiązków związanych z dokonaniem wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieokreślony, tj. konkretnego wskazania na piśmie rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia. Zgodnie z obowiązującymi przepisami o rozwiązywaniu umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, decyzja pracodawcy nie może bowiem nosić cech dowolności i arbitralności.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że roszczenia powódki zasługują na uwzględnienie. Przyczyna dokonanego przez strony pozwane wypowiedzenia umów o pracę była bowiem niekonkretna i nierzeczywista, a tym samym, w świetle przytoczonego wyżej orzecznictwa, wypowiedzenie umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu umów.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdził także prawdziwości i zasadności zarzutów kierowanych do powódki, a sprecyzowanych dopiero w toku niniejszego postępowania. Wskazać należy zaś, że utrata zaufania do pracownika może stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, jeżeli znajduje oparcie w przesłankach natury obiektywnej oraz racjonalnej i nie jest wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń. Wynika z tego, że nie tyle istotna jest sama utrata zaufania pracodawcy do pracownika, co przyczyny, które ją spowodowały (zob. post. SN z 23.12.2004 r., III PK 68/04, Legalis). Tym samym wskazane przez pracodawców przyczyny wypowiedzenia umów o pracę były nie tylko niekonkretne, ale też nierzeczywiste i niezasadne, co sprawiło, że przedmiotowe wypowiedzenia musiały zostać zakwalifikowane jako niezgodne z przepisami prawa. Sąd Rejonowy podzielił zastrzeżenia powódki, która podnosiła, że postępowanie pracodawcy, który nie zwolnił jej z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia, przeczy jego twierdzeniom o utracie zaufania wobec powódki. Skoro bowiem powódka miała być pracownikiem nielojalnym, nieudolnym i narażającym pracodawcę na szkody, i przez to utraciła zaufanie obu pracodawców, to nieskorzystanie przez tych pracodawców z możliwości zwolnienia powódki z obowiązku świadczenia pracy i dalsze powierzenie jej pełnienia odpowiedzialnej pracy na stanowisku głównej księgowej jest w ocenie Sadu niezrozumiałe i nielogiczne.

Na marginesie zaznaczyć należy, że potwierdzone przez Sąd zastrzeżenia powódki w zakresie braku wskazania konkretnej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, jak też próba niejako dopasowywania stanu faktycznego do ogólnie i nieprecyzyjnie sformułowanej treści oświadczeń pracodawcy odnoszą się w równej mierze do obu stron pozwanych, albowiem bezsporne było, iż zatrudnienie powódki w obu spółkach traktować należało całościowo.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się na dowodach z dokumentów, wskazanych w treści uzasadnienia, albowiem ich wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Odnosząc się do osobowego materiału dowodowego, Sąd wskazuje, iż dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie pomocne były przede wszystkim zeznania świadków A. G., A. S. (1), A. S. (2) oraz E. T., albowiem zeznania te były logiczne, spójne zarówno wewnątrz, jak i pomiędzy sobą, a także szczegółowe. Świadkowie D. S., E. P. oraz M. S. (3) opierali się na wiedzy pozyskanej ze słyszenia, a ponadto E. P. i M. S. (3) nie były zatrudnione w żadnej ze spółek w okresie, kiedy pracownikiem pozwanych stron była powódka, zatem z ich zeznań Sąd skorzystał jedynie w niewielkim zakresie. Na zeznaniach świadków V. S., A. B. oraz M. S. (2), biorąc pod uwagę istnienie po stronie wskazanych świadków interesu w korzystnym dla stron pozwanych rozstrzygnięciu, Sąd oparł się jedynie w zakresie, w jakim zeznania te znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i nie były wzajemnie sprzeczne. Spontaniczne i konsekwentne wyjaśnienia powódki Sąd uznał zaś za w pełni przekonujące i wiarygodne.

Biorąc pod uwagę powyższe, uznając zasadność dochodzonych przez powódkę roszczeń odszkodowawczych, w **punkcie I sentencji wyroku** Sąd zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 2 775 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2016 r. do dnia zapłaty, zaś **w punkcie VI sentencji wyroku** Sąd zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. sp. k. we W. na rzecz powódki J. P. kwotę 17 132,46 zł (siedemnaście tysięcy sto trzydzieści dwa złote czterdzieści

sześć groszy) tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

W **punkcie II sentencji wyroku** Sąd oddalił w pozostałym zakresie powództwo wobec (...) sp. z o.o. we W., zaś w **punkcie VII sentencji wyroku** Sąd oddalił w pozostałym zakresie powództwo wobec (...) sp. z o.o. s.k. we W.. Powództwa zostały oddalone jedynie w zakresie, w jakim powódka domagała się zasądzenia ustawowych odsetek od dochodzonych kwot od dnia doręczenia stronom pozwanym odpisów pozwów. Datę początkową naliczenia odsetek ustawowych Sąd ustalił na dzień 12 maja 2016 r., tj. dzień, w którym strony pozwane zajęły negatywne stanowisko w przedmiocie żądań powódki, składając odpowiedź na pozew i wnosząc o oddalenie powództw w całości, uznając, że w okresie bezpośrednio po doręczeniu odpisu pozwu strony pozwane winny mieć czas na zapoznanie się z żądaniem, przeanalizowania okoliczności sprawy i sprecyzowania swojego stanowiska – w tym ewentualne dobrowolne spełnienie świadczenia.

Rygor natychmiastowej wykonalności jak w **punkcie III i w punkcie VIII sentencji wyroku** nadany został na mocy art. 477² § 1 k.p.c. do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki osiąganego przez powódkę w każdej z pozwanych spółek, w oparciu o wyliczenie średniego miesięcznego wynagrodzenia powódki, przedstawionego przez pozwane spółki w stosownych zaświadczeniach i niekwestionowanego przez powódkę.

W przedmiocie kosztów procesu w **punkcie IV i w punkcie IX sentencji wyroku** Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i wyrażonej w cytowanym przepisie zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszym postępowaniu powódka uległa w swoich roszczeniach jedynie w marginalnym zakresie, bo tylko co do części roszczenia odsetkowego, a zatem to strony pozwane należało uznać za przegrywające sprawę. Stawkę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), analizowanego przez pryzmat stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 r. (sygn. akt III PZP 15/02, OSNP 2003/12/285).

W oparciu o art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.), tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy, w **punkcie V sentencji wyroku** Sąd nakazał stronie pozwanej (...) sp. z o.o. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 47 zł, zaś w **punkcie X sentencji wyroku** Sąd nakazał stronie pozwanej (...) sp. z o.o. s.k. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 857 zł.